

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

(Υπόθεση Αρ. 1044/2014)

9 Δεκεμβρίου, 2019

[Γ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ΔΔΔ.]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΥΛΩΝΑΣ

Αιτητής

-ΚΑΙ-

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΕΦΑΛΑΙΑΓΟΡΑΣ ΚΥΠΡΟΥ

Καθ' ης η Αίτηση.

Γ. Λεοντίου, με Α. Παπαμιχαήλ (κα) και Θ. Χριστοφόρου (κα), για Γ. ΛΕΟΝΤΙΟΥ Δ.Ε.Π.Ε., δικηγόροι για τον αιτητή.

Γ. Τριανταφυλλίδης και Ρ. Πασιουρτίδη (κα), για ΑΝΤΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ & ΥΙΟΙ Δ.Ε.Π.Ε., δικηγόροι για την καθ' ης η αίτηση.

ΑΠΟΦΑΣΗ

Γ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ΔΔΔ.: Με την άνω προσφυγή, ο αιτητής προσβάλλει την απόφαση της καθ' ης η αίτηση ημερομηνίας 28.4.2014, η οποία κοινοποιήθηκε, με επιστολή της καθ' ης η αίτηση ημερομηνίας 5.6.2014 προς τους δικηγόρους του αιτητή. Με την εν λόγω απόφαση, επιβλήθηκε στον αιτητή διοικητικό πρόστιμο συνολικού ύψους €90,000, ήτοι α) διοικητικό πρόστιμο ύψους €40,000, για εκ μέρους του παραβίαση του άρθρου 40 (1) του περί των Προϋποθέσεων Διαφάνειας (Κινητές Αξίες προς Διαπραγμάτευση σε Ρυθμιζόμενη Αγορά) Νόμου του 2007 (εφεξής ο «Νόμος»), σε σχέση με δήλωση, στην οποία αυτός προέβη, ως μη εκτελεστικός σύμβουλος στο διοικητικό συμβούλιο της εταιρείας Cyprus Popular Bank Public Co Limited (εφεξής η «εταιρεία»), ως μέρος της εξαμηνιαίας οικονομικής έκθεσης της εταιρείας για την περίοδο που έληξε στις 30.6.2010 και β) διοικητικό πρόστιμο ύψους €50,000, για εκ μέρους του παραβίαση

του άρθρου 40 (1) του Νόμου, σε σχέση με δήλωση, στην οποία ο αιτητής, μαζί με άλλα πρόσωπα, προέβη υπό την προαναφερόμενη ιδιότητα του, η οποία αποτελεί μέρος της ετήσιας οικονομικής έκθεσης της εν λόγω εταιρείας, για την περίοδο που έληξε στις 31.12.2010.

Τα ουσιώδη γεγονότα της παρούσας υπόθεσης έχουν ως ακολούθως:

Ο αιτητής, κατά πάντα ουσιώδη για την παρούσα υπόθεση χρόνο, κατείχε τη θέση του μη εκτελεστικού συμβούλου στο διοικητικό συμβούλιο της εταιρείας, καθώς και τη θέση του μέλους στην επιτροπή ελέγχου αυτής, η οποία ήταν επιφορτισμένη με το καθήκον της επιθεώρησης των εσωτερικών χρηματοοικονομικών συστημάτων («company's internal financial control») και των συστημάτων εσωτερικού ελέγχου («company's internal control») της προαναφερόμενης εταιρείας.

Η καθ' ης η αίτηση, στη συνεδρίαση της ημερομηνίας 29.10.2012, κατόπιν εισήγησης ημερομηνίας 26.10.2012 των κ.κ. Άλκη Πιερίδη, Γιάννη Χατζησάββα και Παναγιώτη Σταύρου, τους οποίους η καθ' ης η αίτηση είχε διορίσει, στη συνεδρίαση της ημερομηνίας 5.7.2012, ως ερευνώντες λειτουργούς για τη διερεύνηση ενδεχόμενων παραβάσεων από την εταιρεία της σχετικής νομοθεσίας, σε σχέση με επένδυση σε ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου, αποφάσισε την επέκταση της άνω διερεύνησης, ώστε αυτή να καλύψει όλες τις ανακοινώσεις των οικονομικών καταστάσεων της εταιρείας, οι οποίες αφορούσαν στην χρονική περίοδο 1.1.2010-31.3.2011. Ως εκ τούτου, η καθ' ης η αίτηση διόρισε εκ νέου τα προαναφερόμενα πρόσωπα ως ερευνώντες λειτουργούς, με σκοπό να διερευνήσουν συνολικά δεκατέσσερις (14) σαφώς καθορισμένες ενδεχόμενες παραβάσεις της σχετικής νομοθεσίας, εν μέρει από την εταιρεία και, εν μέρει, από τα μέλη του διοικητικού της συμβουλίου ή άλλων

αξιωματούχων της. Οι άνω ερευνώντες λειτουργοί υπέβαλαν στην καθ' ης η αίτηση, στις 4.6.2013, το σχετικό με τη διερεύνηση πόρισμα τους, αποτελούμενο από 142 σελίδες και δεκατέσσερα (14) παραρτήματα. Στη συνεδρίαση της ημερομηνίας 17.6.2013, η καθ' ης η αίτηση, αφού μελέτησε το άνω πόρισμα, αποφάσισε να καλέσει, μεταξύ άλλων προσώπων και τον αιτητή, όπως προβεί σε γραπτές παραστάσεις, σε σχέση με, εκ μέρους του, ενδεχόμενες παραβάσεις της σχετικής νομοθεσίας και, συγκεκριμένα, α) του άρθρου 40 (1) του Νόμου, αναφορικά, αφ' ενός με δήλωση, η οποία περιλαμβάνεται στην εξαμηνιαία οικονομική έκθεση της εταιρείας για την περίοδο που έληξε στις 30.6.2010 και, αφ' ετέρου με δήλωση, η οποία περιλαμβάνεται στην ετήσια οικονομική έκθεση της εταιρείας, για το έτος που έληξε στις 31.12.2010. Η καθ' ης η αίτηση, με σχετική επιστολή της ημερομηνίας 2.8.2013 προς τον αιτητή, ζήτησε από αυτόν, όπως υποβάλει τις γραπτές παραστάσεις του επί των πιο πάνω, εντός 21 εργάσιμων ημερών. Ο αιτητής, υπέβαλε γραπτώς τις παραστάσεις του προς την καθ' ης η αίτηση, με επιστολή του ημερομηνίας 30.9.2013. Οι δικηγόροι του αιτητή, με επιστολή τους ημερομηνίας 2.10.2013, ζήτησαν την αντικατάσταση του Παραρτήματος Α της καταχωρηθείσας έκθεσης παραστάσεων του αιτητή. Στη συνεδρίαση της ημερομηνίας 9.12.2013, η καθ' ης η αίτηση παρέλαβε σημείωμα ημερομηνίας 19.11.2013 από τους άνω ερευνώντες λειτουργούς, καθώς και ψηφιακό δίσκο, με τις επιστολές-κλήσεις σε παραστάσεις προς τους ερευνώμενους, καθώς και τις απαντήσεις αυτών (συμπεριλαμβανομένης και αυτής του αιτητή). Ακολούθως, στη συνεδρίαση της ημερομηνίας 24.2.2014, η καθ' ης η αίτηση αποφάσισε να χορηγήσει σε κάποιους εκ των ερευνώμενων (ο αιτητής δεν συμπεριλαμβανόταν σε αυτούς), κατόπιν σχετικού αιτήματος των δικηγόρων τους ημερομηνίας 17.2.2014, επιπλέον χρόνο μέχρι τις 7.3.2014, προκειμένου να υποβάλουν πρόσθετες γραπτές παραστάσεις. Στις 21.3.2014, η καθ' ης η αίτηση εξέτασε τα υποβληθέντα σε αυτή σημειώματα των ερευνώντων λειτουργών ημερομηνιών 19.11.2013, 7.2.2014, 6.3.2014 και 18.3.2014,

καθώς και τις γραπτές παραστάσεις των υπό διερεύνηση προσώπων, συμπεριλαμβανομένου και του αιτητή και αποφάσισε, ενόψει μη ολοκλήρωσης της συζήτησης και έλλειψης περαιτέρω χρόνου, όπως το θέμα επανέλθει σε επόμενη συνεδρίαση της, προς λήψη απόφασης. Κατά τη συνεδρίαση της ημερομηνίας 28.4.2014, η καθ' ης η αίτηση, αφού προηγουμένως αποφάσισε, όπως μην κληθεί οποιοδήποτε πρόσωπο, προς το οποίο απεύθυνε κλήση για γραπτές παραστάσεις, για υποβολή και προφορικών παραστάσεων ενώπιον της, κρίνοντας τις γραπτές παραστάσεις των εν λόγω προσώπων, συμπεριλαμβανομένης και του αιτητή, ως αρκούντως επεξηγηματικές, έλαβε για τον αιτητή την εδώ επίδικη απόφαση επιβολής προστίμων, συνολικού ύψους €90,000 (βλ. ανωτέρω στην παρούσα). Ο αιτητής καταχώρησε την άνω προσφυγή στις 30.7.2014.

Ζητήματα παραδεκτού δεν τέθηκαν από την πλευρά της καθ' ης η αίτηση.

Επί της ουσίας, με τη γραπτή αγόρευση του, ο αιτητής υποστηρίζει ότι, η καθ' ης η αίτηση, ενεργώντας υπό πλάνη περί το νόμο, με έλλειψη δέουσας έρευνας και κατά παράβαση της αρχής της επιλογής της λιγότερο επαχθούς για το διοικούμενο λύσης, δεν έλαβε υπόψη το βαθμό της ευθύνης των υπό κατηγορία και εξέταση φυσικών προσώπων και δη, του αιτητή. Κατά την πλευρά του αιτητή, ο βαθμός της ευθύνης αποτελεί στοιχείο, το οποίο έπρεπε να ληφθεί υπόψη, κατά τον καθορισμό του είδους και του επιπέδου των διοικητικών κυρώσεων από την καθ' ης η αίτηση, σύμφωνα με τις ρητές πρόνοιες του άρθρου 28γ1(β) της Ευρωπαϊκής Οδηγίας 2013/50/ΕΕ (εφεξής η «Οδηγία»), κάτι που η καθ' ης η αίτηση, ως προκύπτει ρητώς από την ίδια την απόφαση της, δεν έπραξε. Και αυτό διότι, πάντα κατά την πλευρά του αιτητή, η Οδηγία είχε τεθεί σε ισχύ με την έκδοση της, ήτοι στις 22.10.2013, έξι μήνες πριν την ημερομηνία επιβολής των διοικητικών κυρώσεων από την καθ' ης η αίτηση, ήτοι στις

28.4.2014. Επικαλούμενη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, αλλά και του Ανωτάτου Δικαστηρίου, η πλευρά του αιτητή υποστηρίζει ότι, οι εθνικές αρχές κάθε κράτους μέλους, συμπεριλαμβανομένου και των δικαστηρίων, έχουν υποχρέωση, ανεξάρτητα εάν δεν έχει παρέλθει (όπως στην παρούσα περίπτωση) η περίοδος μεταφοράς ευρωπαϊκής οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο, να ερμηνεύουν τον εθνικό νόμο, κατά τρόπο που να συνάδει με αυτή, η οποία αφορά στο αντίστοιχο αντικείμενο (εδώ της Οδηγίας), ακόμη και στην περίπτωση που ο εθνικός νόμος προϋπήρχε αυτής. Η πλευρά του αιτητή, υποστηρίζει, πρόσθετα, ότι, το επιτακτικό της εξέτασης του βαθμού ευθύνης πριν την υποβολή κυρώσεων, καταφάνεται από το ίδιο το λεκτικό του άρθρου 51(4) του Νόμου, ως αυτό τροποποιήθηκε για να συνάδει με την Οδηγία (εκεί άρθρο 28γ1(β)), το οποίο, κατά το λεκτικό του εν λόγω άρθρου, εφαρμόζεται τόσο σε περιπτώσεις εφαρμογής του άρθρου 40 του Νόμου, όσο και σε περιπτώσεις εφαρμογής του άρθρου 15 του Νόμου. Η πλευρά του αιτητή θέτει, επίσης, πρόσθετο ζήτημα πλάνης της καθ' ης η αίτηση κατά την λήψη της επίδικης απόφασης, υποστηρίζοντας ότι, για να τίθεται ζήτημα επίκλησης παραβίασης του άρθρου 40 του Νόμου, έπρεπε να εξεταστούν από την καθ' ης η αίτηση οι πρόνοιες των άρθρων 15(1)(2) και 9 και 10 του Νόμου και να επιτραπεί (και) στον αιτητή να καταδείξει ότι η παράβαση των άρθρων 9 και 10 του Νόμου δεν οφείλεται σε δική του υπαιτιότητα, εσκεμμένη παράλειψη ή αμέλεια. Τέλος, η πλευρά του αιτητή, στην γραπτή αγόρευση της, εκεί σελ. 2 υπό το εκεί πλαίσιο παράθεσης των γεγονότων της υπόθεσης, αναφέρει ότι, ο αιτητής ουδέποτε ειδοποιήθηκε σε σχέση με τη συνεδρίαση της καθ' ης η αίτηση ημερομηνίας 28.4.2014 και ουδέποτε εκλήθη σε προφορικές παραστάσεις ή οποιεσδήποτε γραπτές ή προφορικές διευκρινήσεις από την καθ' ης η αίτηση.

Η πλευρά της καθ' ης η αίτηση, με τη δική της γραπτή αγόρευση, απορρίπτει όλα τα ανωτέρω. Υποστηρίζει, καταρχήν, ότι ο ισχυρισμός περί της υποχρέωσης επιμέτρησης

του βαθμού ευθύνης του αιτητή, ως έχει αναλυθεί στην γραπτή αγόρευση εκ μέρους του αιτητή, φαίνεται να στρέφεται μόνο εναντίον της απόφασης επιβολής προστίμου και όχι εναντίον της νομιμότητας της διαπιστωθείσας παράβασης εκ μέρους του αιτητή. Όσον αφορά στην επίκληση της Οδηγίας εκ μέρους του αιτητή, η πλευρά της καθ' ης η αίτηση υποστηρίζει, παραπέμποντας σε αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου, ότι, μέχρι την εκπνοή της προθεσμίας ενσωμάτωσης της, η οποία εδώ δεν είχε εκπνεύσει, η καθ' ης η αίτηση δεν ήταν νομικά υπόχρεη να εφαρμόσει τις πρόνοιες της Οδηγίας. Όσον αφορά στο άρθρο 28γ1(β) της Οδηγίας, για το οποίο λανθασμένα, κατά την καθ' ης η αίτηση, αναφέρει ο αιτητής ότι, αφορά στο άρθρο 51(4) του Νόμου, αλλά αφορά στο άρθρο 51(3)(β) του Νόμου, ενσωματώθηκε στην κυπριακή έννομη τάξη με τροποποιητικό νόμο του έτους 2016, δηλαδή μετά τον ουσιώδη χρόνο λήψης της επίδικης απόφασης. Η καθ' ης η αίτηση υποστηρίζει, πρόσθετα, ότι, οι ισχυρισμοί του αιτητή δεν αφορούν σε οποιοδήποτε ζήτημα ορθής ερμηνείας της ημεδαπής νομοθεσίας, αλλά στην εφαρμογή, στη συγκεκριμένη περίπτωση, νομοθετικών διατάξεων, οι οποίες δεν περιλαμβάνονταν στην εθνική νομοθεσία, κατά τον ουσιώδη χρόνο. Όσον αφορά στον ισχυρισμό περί λανθασμένης μη εφαρμογής του άρθρου 15 του Νόμου, η πλευρά της καθ' ης η αίτηση υποστηρίζει ότι, αυτό δεν βρίσκει εφαρμογή στην παρούσα περίπτωση, αφού το άρθρο 15 του Νόμου αφορά στις περιπτώσεις, στις οποίες δεν καταρτίζεται καν ετήσια ή εξαμηνιαία οικονομική έκθεση. Περαιτέρω, οι διαπιστωθείσες από την καθ' ης η αίτηση παραβάσεις του αιτητή βάσει του άρθρου 40 του Νόμου, είναι αυτές που διαπράχθηκαν προσωπικά από τον αιτητή και όχι, ως η περίπτωση του άρθρου 51(4) του Νόμου, το οποίο δεν εφαρμόζεται εδώ, που διέπει τις περιπτώσεις παράβασης του Νόμου από το νομικό πρόσωπο, ήτοι, στην παρούσα περίπτωση, από την εταιρεία. Η καθ' ης η αίτηση, τέλος, υποστηρίζει ότι, ορθά διαγνώστηκαν οι επίδικες παραβάσεις από τον αιτητή, η καθ' ης η αίτηση ενήργησε νόμιμα και καλόπιστα και, αφού δόθηκε

προηγουμένως η ευκαιρία στον αιτητή να ακουστεί, υποβάλλοντας γραπτώς τις παραστάσεις του.

Εξέτασα όλα τα πιο πάνω με τη δέουσα προσοχή.

Καταρχήν, κρίνω ότι αβάσιμα διατείνεται ο αιτητής ότι, δεν του δόθηκε το Δικαίωμα προηγούμενης ακρόασης, πριν την λήψη της επίδικης απόφασης. Ως αναφέρθηκε ήδη ανωτέρω στα γεγονότα, ο αιτητής, κλήθηκε και υπέβαλε γραπτώς τις παραστάσεις του προς την καθ' ης η αίτηση, με την επιστολή του ημερομηνίας 30.9.2013. Ως ανέφερα, σχετικά και στην απόφαση μου ημερομηνίας 10.9.2018 στην Προσφυγή Αρ. 1117/2014 ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΕΦΑΛΑΙΑΓΟΡΑΣ, η οποία αφορούσε απόφαση για τον εκεί αιτητή στην ίδια διαδικασία ενώπιον της ίδιας καθ' ης η αίτηση:

«...Ακολουθώς, χρήζει εξέτασης, κατά λογική προτεραιότητα, ο υπό 3. ανωτέρω λόγος ακυρώσεως, ότι ο αιτητής, κατά παράβαση της πάγιας νομολογίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου αλλά και της αρχής της φυσικής δικαιοσύνης, δεν κλήθηκε να ακουστεί από την καθ' ης η Αίτηση, προτού η καθ' ης η αίτηση αποφασίσει την επιβολή των επίδικων ποινών στον αιτητή.

Ούτε ο πιο πάνω λόγος ακυρώσεως ευσταθεί. Ορθά έχει επισημάνει η πλευρά της καθ' ης η αίτηση, ότι ο αιτητής κλήθηκε ρητώς, με την επιστολή της καθ' ης η αίτηση ημερομηνίας 2.8.2013, όπως υποβάλει τις γραπτές παραστάσεις του όχι μόνο επί των πιθανολογούμενων παραβάσεων, αλλά και για την επιβολή και τον καθορισμό του ύψους του προστίμου ή επιβολή οποιασδήποτε άλλης κύρωσης (βλ. Παράρτημα Δ της Ένστασης της καθ' ης η αίτηση, εκεί σελ. 24). Αυτή η ενιαία διαδικασία ακρόασης του αιτητή ταυτόχρονα τόσο σχετικά με τις πιθανολογούμενες παραβάσεις, όσο και για τον καθορισμό της ποινής ή το ύψος αυτής, έχει κριθεί ως νόμιμη από το Ανώτατο Δικαστήριο (βλ. απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΕΦΑΛΑΙΑΓΟΡΑΣ ΚΥΠΡΟΥ ΚΑΙ ΕΞΕΛΙΞΗ ΕΠΕΝΔΥΤΙΚΗ ΛΤΔ, (2006) 3 Α.Α.Δ. 310).

Στην απόφαση **Αννίτα Φιλιππίδου** (*supra*) λέχθηκαν, σχετικά και τα εξής:

«.Προς ολοκλήρωση του υπό εξέταση κεφαλαίου των νομικών προσεγγίσεων της Αιτήτριας, προστίθεται ότι ούτε και η, επιδερμική, θέση ότι δεν δόθηκε το δικαίωμα υποβολής προφορικών παραστάσεων για σκοπούς επιβολής ποινής είναι βάσιμη. Η Καθ' ης η αίτηση με επιστολή της ημερομηνίας 2 Αυγούστου 2013 κάλεσε την Αιτήτρια σε γραπτές παραστάσεις, αναφέροντας μεταξύ άλλων:

«Η Επιτροπή πριν να προβεί στην έκδοση της απόφασής της για την ύπαρξη ή μη, παράβασης ή επιβολής διοικητικού προστίμου, καθώς και τον καθορισμό του ύψους του προστίμου, ή οποιασδήποτε άλλης κύρωσης, θα λάβει υπόψη της τις παραστάσεις σας.»

Η Αιτήτρια ανταποκρίθηκε υποβάλλοντας τις θέσεις της με επιστολή ημερομηνίας 2 Οκτωβρίου 2013. Υπό αυτά τα δεδομένα δόθηκε στην Αιτήτρια, κατ' ακολουθία των εκ του Νόμου διαλαμβανομένων, το δικαίωμα να υποβάλει τις παραστάσεις της, τόσο για το ενδεχόμενο παράβασης των προνοιών του Νόμου όσο και σε ό,τι αφορά το ύψος πιθανού διοικητικού προστίμου. Ούτε και τίθεται θέμα περαιτέρω προφορικής ακρόασης και ανάλογων παραστάσεων, αφού η Καθ' ης η αίτηση έκρινε ότι κάτι τέτοιο δεν ήταν απαραίτητο προς επεξήγηση των γραπτών παραστάσεων που είχαν ήδη υποβληθεί. .»

Συνεπώς, και ο πιο πάνω λόγος ακυρώσεως απορρίπτεται...»

Ακολούθως, η θέση του αιτητή ότι, η καθ' ης η αίτηση είχε, κατά την λήψη της επίδικης απόφασης, υποχρέωση να λάβει υπόψη τις πρόνοιες του άρθρου 28γ1(β) της Οδηγίας και να ερμηνεύσει αυτή, κατά την εφαρμογή του Νόμου και τον καθορισμό του ύψους ή είδους και του επιπέδου των επίδικων διοικητικών κυρώσεων που επιβλήθηκαν στον αιτητή, ακόμη και πριν την θέσπιση της Οδηγίας σε ημεδαπή νομοθεσία, επίσης δεν με βρίσκει σύμφωνο. Η Οδηγία είχε μεν θεσπισθεί πριν την λήψη της επίδικης απόφασης, δεν είχε, όμως, κατά τον ουσιώδη χρόνο λήψης της επίδικης απόφασης, μεταφερθεί ακόμη στο εθνικό δίκαιο, αλλά ούτε η προβλεπόμενη περίοδος μεταφοράς της στο εθνικό δίκαιο είχε παρέλθει. Συνεπώς, για τον πιο πάνω λόγο η Οδηγία δεν δέσμευε, κατά τον ουσιώδη χρόνο, την καθ' ης η αίτηση να την εφαρμόσει, ούτε μπορούσε, κατά τον ουσιώδη χρόνο, να τυγχάνει ευθείας εφαρμογής. Στην απόφαση της Πλήρους Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου ημερομηνίας 6.2.2019 στις Αναφορές Αρ.

2/2018 και 3/2018 ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ, λέχθηκαν, σχετικά τα εξής, με δικές μου υπογραμμίσεις:

«...Η Καθ' ης η Αίτηση δεν μπορεί να επικαλείται, απευθείας, τις πρόνοιες των Ευρωπαϊκών Οδηγιών, γιατί αυτές δεν επιφέρουν κανένα αποτέλεσμα στην εσωτερική έννομη τάξη, εκτός αν έχουν υιοθετηθεί και εφαρμοστεί στο Εθνικό Δίκαιο. Δηλαδή οι οδηγίες, από μόνες τους, τουλάχιστον πριν τη λήξη της προθεσμίας εφαρμογής τους, έτσι όπως τις επικαλείται η άλλη πλευρά, γενικά και αόριστα, δεν δημιουργούν δεσμευτικότητα, αλλά ούτε και υποχρεώνουν ή επιβάλλουν στην Κυπριακή Δημοκρατία την παροχή επιδόματος ή άδειας πατρότητας στα προαναφερόμενα πρόσωπα...»

Στην απόφαση ημερομηνίας 15.7.2009 στην Αίτηση Νομικής Αρωγής Αρ. 1/2009 σε σχέση με την Προσφυγή Αρ. 278/2009 TAMAGA DURJA MAN ΚΑΙ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕΣΩ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΑΣΥΛΟΥ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ, λέχθηκαν και τα εξής, πάλιν με δικές μου υπογραμμίσεις:

«...Σύμφωνα με το Κοινοτικό Δίκαιο, όπως εξηγείται στο σύγγραμμα των Steiner & Woods: Textbook on EC Law 8^η έκδ. σελ. 93-96, κατά το άρθρο 249 (πρώην 189) της Ευρωπαϊκής Συνθήκης, η Οδηγία θεωρείται δεσμευτική ως προς το αποτέλεσμα που επιδιώκεται αφήνοντας όμως στο κάθε κράτος μέλος τη μεθοδολογία και τον τύπο εφαρμογής της. Ενώ αρχικά θεωρείτο ότι η Οδηγία σε αντίθεση με μια Απόφαση («Regulation»), δεν είχε κατευθείαν εφαρμογή («directly applicable effect»), στην πορεία επεκράτησε μέσα από τη νομολογία του Δικαστηρίου Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις υποθέσεις *Grad v. Finanzamt Traunstein* (case 9/70) και *Van Duyn v. Home Office* (case 41/74), ότι τα Δικαστήρια των κρατών μελών οφείλουν να προσφέρουν αποτελεσματικότητα στις Οδηγίες και άρα πρέπει να τυγχάνουν εφαρμογής απευθείας στο εσωτερικό δίκαιο, ασχέτως της μη μεταφοράς τους στην εθνική νομοθεσία. Εξαίρεση αποτελεί, σύμφωνα με την υπόθεση *Pubblico Ministero v. Ratti* (case 148/78), ότι η απευθείας εφαρμογή δεν μπορεί να επισυμβεί εάν δεν έχει παρέλθει ο χρόνος ενσωμάτωσης της Οδηγίας στο εθνικό δίκαιο...»

Όσον αφορά την επίκληση από τον αιτητή της Οδηγίας, έστω ως υποχρεωτικό ερμηνευτικό εργαλείο για τους σκοπούς του άρθρου 40 του Νόμου, αυτή θα ήταν, βεβαίως, δυνατή, εάν το λεκτικό του εν λόγω άρθρου 40 επιδεχόταν πέραν της μίας ερμηνείας. Ως αναφέρθηκε, σχετικά, στην απόφαση ημερομηνίας 21.11.2007 στην

Προσφυγή Αρ. 67/2006 SARATHCHANDRA WALAKADAGE κ.α. ΚΑΙ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ, πάντα με δικές μου υπογραμμίσεις:

«...Όταν τελικά ο αιτητής κλήθηκε να αναχωρήσει από την Κύπρο, δεν είχε ακόμα εκπνεύσει ο χρόνος που είχε οριστεί για ενσωμάτωση της Οδηγίας στο εθνικό δίκαιο. Σημειώνω ότι η Οδηγία τέθηκε σε ισχύ στις 23 Ιανουαρίου 2004 και παρεχόταν για τη μεταφορά της διάστημα δύο ετών, ήτοι μέχρι 23 Ιανουαρίου 2006. Δεν μπορούσε λοιπόν ο αιτητής να αρύεται δικαιώματα από την Οδηγία: βλ. Judine και Joudine v. Δημοκρατίας, Α.Ε. 55/06 κ.ά., ημερ. 28 Ιουλίου 2006. Μέχρι την ενσωμάτωση της η Οδηγία είχε χρησιμότητα μόνο όπου εθνική διάταξη επιδεχόταν πέραν της μιας ερμηνείας οπότε, αν προσφερόταν δυνατότητα ερμηνείας που προωθούσε τον σκοπό της Οδηγίας, θα έπρεπε να επιλεγόταν εκείνη: βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στη Maria Pupino C-105/03, ημερ. 16 Ιουνίου 2005 στην οποία αναφέρθηκε η Πλήρης Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου στη Γενικός Εισαγγελέας v. Κωνσταντίνου (2005) 1 Α.Α.Δ. 1356.»

Ωστόσο, βρίσκω, είναι ορθή η θέση της καθ' ης η αίτηση (ανωτέρω) ότι, οι ισχυρισμοί του αιτητή δεν αφορούν σε οποιοδήποτε ζήτημα ορθής ερμηνείας της ημεδαπής νομοθεσίας, αλλά στην εφαρμογή, στη συγκεκριμένη περίπτωση, νομοθετικών διατάξεων, οι οποίες δεν περιλαμβάνονταν στην εθνική νομοθεσία, κατά τον ουσιώδη χρόνο. Η καθ' ης η αίτηση εφάρμοσε, στην παρούσα περίπτωση, το άρθρο 40 του Νόμου, το οποίο δεν επιδέχεται πολλαπλής ερμηνείας. Ως είχα ήδη κρίνει και στην απόφαση ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ (supra), με δικές μου υπογραμμίσεις:

*«...Υπό τον λόγο ακυρώσεως 1. ανωτέρω, ο αιτητής ισχυρίζεται, επίσης, ότι η επίδικη απόφαση είναι προϊόν νομικής πλάνης και εσφαλμένης εφαρμογής του Ν. 190(Ι)/2007. Αυτό, διότι α) δεν είχε αποδειχθεί, ότι οι παραβάσεις στις οποίες κατ' ισχυρισμό της καθ' ης η αίτηση υπέπεσε ο αιτητής, βάσει του άρθρου 40 (1) του Ν. 190(Ι)/2007 οφείλονταν σε δική του υπαιτιότητα, εσκεμμένη παράλειψη ή αμέλεια (βλ. σελ. 5 έπ. της αγόρευσης του αιτητή), κάτι που κατά τον αιτητή απαιτείτο να διαγνωσθεί.....
.....Οι πιο πάνω ισχυρισμοί δεν ευσταθούν. Όσον αφορά το α) ανωτέρω, θα συμφωνήσω με την θέση της καθ' ης η αίτηση, ότι το λεκτικό του άρθρου 40(Ι) του Νόμου 190(Ι)/2007 δεν απαιτεί και δεν προϋποθέτει, όπως η παράβαση οφείλεται σε υπαιτιότητα, εσκεμμένη παράλειψη ή αμέλεια του παραβαίνοντος...»*

Ούτε με βρίσκει σύμφωνο η θέση του αιτητή ότι, στην παρούσα περίπτωση έπρεπε να τύχουν εφαρμογής τα άρθρα 54 (4) ή 15(1)(2) και 9 και 10 του Νόμου. Ως και πάλιν είχα κρίνει, σχετικά, στην απόφαση **ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ** (supra):

«...Η επίκληση δε, της πρόνοιας του άρθρου 15(2) του Νόμου 190(Ι)/2007 είναι εσφαλμένη, αφού σαφώς από το λεκτικό του εν λόγω άρθρου προκύπτει, ότι αυτό αφορά στις περιπτώσεις, σε αντίθεση με την παρούσα, στις οποίες καθόλου δεν καταρτίζεται και/ή δημοσιοποιείται η ετήσια ή εξαμηνιαία οικονομική έκθεση. Ούτε η περίπτωση του άρθρου 54(1) του Νόμου 190(Ι)/2007 σχετίζεται με την παρούσα περίπτωση, αφού στον αιτητή δεν επιβλήθηκε οποιοδήποτε πρόστιμο για παράβαση με βάση το εν λόγω άρθρο (βλ. ανωτέρω). Ορθώς επισημαίνεται σχετικά, από την καθ' ης η αίτηση, ότι στα πρακτικά της ληφθείσας απόφασης ρητώς αναφέρεται, ότι:

«..Σε σχέση με τους πιο πάνω ισχυρισμούς η Επιτροπή σημείωσε ότι η δήλωση των Διοικητικών Συμβούλων αποτελεί προσωπική υποχρέωση τους (άρθρο 10 (7) του Ν. 190(Ι)/2007), και κατ' επέκταση, η συμμόρφωση τους εξετάζεται ανεξάρτητα από τις υποχρεώσεις της Εταιρείας.

Στην προκείμενη περίπτωση η Επιτροπή δεν διερευνά κατά πόσον η παράβαση της Εταιρείας οφειλόταν σε υπαιτιότητα, εσκεμμένη παράλειψη ή αμέλεια των Διοικητικών Συμβούλων αλλά διερευνά την ίδια την πράξη των Διοικητικών συμβούλων να παρέχουν παραπλανητικές πληροφορίες μέσω της δήλωσης τους. Ως εκ τούτου το σχετικό άρθρο είναι μόνο το άρθρο 40(1) του Ν. 190(Ι)/2007..»

Συμφωνώ με τις πιο πάνω τοποθετήσεις/επισημάνσεις της καθ' ης η αίτηση, τα (sic) οποίες κρίνω και ως ορθές..»

Ούτε, τέλος, διαπιστώνω οτιδήποτε μεμπτό, στην επιμέτρηση του διοικητικού προστίμου για τον αιτητή. Όπως προκύπτει από τα πρακτικά της επίδικης απόφασης, δόθηκε αναλυτική επεξήγηση για τον καθορισμό του διοικητικού προστίμου και τους παράγοντες που ευλόγως λήφθηκαν υπόψη, ήταν επιβαρυντικοί είτε ελαφρυντικοί, σε σχέση (και) με τον αιτητή.

Συνεπώς, με βάση όλα τα προαναφερόμενα, κρίνω ότι, οι λόγοι ακυρώσεως που προωθήθηκαν από τον αιτητή, δεν ευσταθούν .

Η άνω προσφυγή, ως εκ τούτου, απορρίπτεται, με έξοδα ύψους 1300 ευρώ πλέον Φ.Π.Α. υπέρ της καθ' ης η αίτηση και εναντίον του αιτητή.

Η προσβαλλόμενη απόφαση επικυρώνεται.

Γ.ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ΔΔΔ.